

La Riera

Revista d'humor i literatura
Redacció i administració: Pietat, 19

DIRECTOR: RAMÓN FERRER I MONTPLET

Pòrtic

Segurament que avui, amable llegidor, t'estranyarà que en lloc de trobar-te a les mans el Baix Montseny, t'hi trobis el primer número de LA RIERA. No t'alarmis. No és res més que l'antic periòdic amb el nom i la cara canviats.

El Baix Montseny era ja un xic vell i com que nosaltres som i serem sempre amants de la joventut, li em donat a la il·lum el nou periòdic, que t'endreça una cordial salutació i espera que li mostraràs la més franca acollida.

LA RIERA més que un periòdic serà una revista d'humor i literatura, afiliada de tota mena de política i de tota mena de partidismes. Volem humor, volem literatura i el nostre braç no es tornarà a cap exigència.

El nostre objectiu és portar-hi ma sense estirar més el braç que la màneca, donar-te a conèixer les novetats més flamants i les curiositats més recents, donar una mica de llum a la teua llar i posar el nom de la nostra estimada vila a l'altura que es mereix.

Tenim la plena seguretat, que LA RIERA no solament comptarà amb els antics subscriptors de El Baix Montseny, sino que entrarà a totes les cases d'Arbucies i de la comarca.

Arbucienos, LA RIERA, plena de joventut i d'optimisme, us saluda i confia que el vostre ajut farà que la seva existència sigui més llarga que la del seu pare, El Baix Montseny.

PASSATGE D'ARBUCIES A L'INVERN

Tres Roses Blanques

Una rosa blanca
ès el breu delit
que ofereix la branca
del roser florit;
Ès l'essència alada
que, boirat d'amor,
vaig posar-te, amada
sobre el salt del cor
quan el cant s'obria
de l'idil·li breu
qu'el riure et junyia
dins el riure meu.

Una rosa blanca
ès l'esclat d'amor
que va obrir la tanca
del nuviat tresor;
ès la deù suprema
qu'en l'etern abraç
deixatà la gema
subtil de la faç
quan amb la puresa
tremolant i lleu
vegeres encesa
la llum dintre teu.

Una rosa blanca
ès el fruit sagrat
que la lluita franca
triomfant t'ha dat,
ès la vida nova
de l'esclat subtil
més blanca i més jova
qu'els coloms d'Abril,
més santa i més alba
qu'el cantic qu'et duc:
ès la galta balba
d'aquest fill poruc.

Cada rosa blanca
té el viure sonor
que fa en cada branca
un xiscle d'amor.

Rafel VILA

JOAN REUS

Arbúcies

Comerç de Fustes de totes classes
del país i

CARBONS VEGETALS

TELÉFON. N.º. 5

Servei de transport en **Auto-Camió d'Arbúcies a Barcelona**
tres dies la setmana i diari d'Arbúcies a Hostalric i vice-versa.

AUTOS TURISME DE LLOGUER

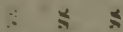
Explotacions Forestals
i
Fàbrica d'Asserrar

Representant de la casa **Maderas Coll Viader S.A.** de Barcelona
Contratista de la **Companyia de M.S.A. i Camins de Ferro del
Nort d'Espanya** i altres. Representant de **Ramoneda Germans**
de Barcelona, en ram de botades i cercles de castanyer i vellaner

curiositats de tot el mon

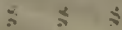
Enrique von Stephan fou l'inventor, o més ben dit, el que tingué l'acudit de proposar la tarjeta postal a l'Administració de Correus d'Alemanya i el fundador de l'Unió Postal Universal.

Va suggerir la idea a l'any 1805 i es posaren en circulació a l'any 1870.

L'estadística de les principals religions del mon que es componen de cristiana, jueva, musulmana i budista, és la següent:

La cristiana és la capdavantera amb 642.400.000 adeptes, seguint la musulmana amb 150.180.000 i la jueva amb 209.020.000 i la budista amb 160.130.000.

Diu que gairebé tots els rius que existeixen, porten una quantitat de sal al mar
Caram, caram!!

JUDICI de L'ANY

Fer un judici de l'any es una cosa mes difícil del que a primera vista sembla. Això de dir el que ha de passar durant l'any que ha de venir, dir si farà fret a l'hivern i si farà calor a l'estiu, dir si hi hauran bones anyades, si tindrem sort o si la ballarem magra, dir tot això, es difícil, encara que ho sigui molt mes l'endevinar-ho.

Nosaltres no hem fet mai Calendaris i per tant es la primera vegada que ens aventurarem a escriure un Judici. I aquí va.

L'any mil nou cents trenta quatre, que acabem de començar, serà un any de tres cents seixanta cinc dies, dividit en dotze mesos mes curts o mes llargs, segons els dies que tinguin. Aquest mesos estaran classificats en quatre estacions: Hivern, Primavera, Estiu i Tardor.

HIVERN: Serà l'estació mes freda de l'any. Abundará el fret, els turrons i el xampany de marca. No hi hauran flors; ni fulles, ni verdor. La gent anirà abrigada i dintre el llit es caragolarán amb la dolça escalfor de les rassades. Nevará, imperarán els encostipats i els pollastres tremolarán, perquè els hanrá arribat l'hora d'an ara a calfar algun ventrell. Els panallons atornentarán als fredorics, els cinemes faran plé cada festa i les platges restarán desertes, per mes que les onades fassin i desfassin randes arribarán de la sorra. I no faltará gent moderna, que vulgui combatre els frets amb "ensats" de vi calent o amb copes de rom cremat.

PRIMAVERA: Fugirá el fret, els arbres es vestiran i els ocells cantarán. Será l'estació de la poesia i l'inspiradora dels poetes migrats d'inspiració. Es fondran les neus, les fonts petarán sobre els rocs i els enamorats anirán a collir flors. La gent s'arluixará de roba i florirán els fruiters, florirán les hortes i florirán moltes ce-

ses endregades. La natura farà la revolució i ho capgirará tot, els prats, els conreus, els boscos, tot esdevindrà verd i ences alhora. I els mortals també es sentirán impregnats d'aquesta alenada de vida que ho abassegará tot i en mig d'aquest esclat de floridura, algún massa fort de sangs, veurá com li floreix algún "floroneo" a elatell, que li farà aixecar el crit al cel mes de quatre vegades.

ESTIU: Será el temps de la calor. La gent no anirá despullada per vergonya i les platges i els pobles d'estiuieg, s'ompliran d'estiuiejants. Qui vulgui emmorenir-se, s'estará tot el dia a la panxa al sol i qui vulgui fresca buscará les ombres i les rieres. Abundaran les fontades amb pa i xocolata, els raïms i les fruites ja madures desapareixerán sense sapiguer quina mà se les emporta i les cigales cantarán amagades dintre les garbes de blat. El sol cremará, el termometre pujará i aquell pobre senyor que ha de guanyar-se la vida treballant, i ha portat la família a estiuejar perquè ha de dar-se importància, gastarà menys que a Barcelona, anirá i vindrá cada setmana amb aquella santa resignació que el caracteritza.

TARDOR: Será l'estació de la tristesa. Abundarán els panallets i el vi novell. Es tornarà a representar "El tenorio", esclatarán les castanyes i alguna canonada de gasos asfixiants Emmudiran els ocells i els poetes i els morts celebrarán la seva festa, dintre una vaguetat cada verica. No seria res d'estrany que's fessin eleccions i que dintre la normalitat mes absoluta hi explotes algún bolet,

Hous-aci amic lector el nostre judici. Encertarem? No encertarem?

Sigui com sigui et desijem un feliç any 1934
MONTPILET FERRER i RAMON S. A

ARBUCIES, BELL PAIS

Arbúcies, bell país, amb tots els atractius de la natura'esa, amb totes les gracies d'un cel admirable, d'una terra pródiga en tota mena de bel·leses. Sobretot, en els temps d'estiu, el sojorn a Arbúcies, i una estada a Arbúcies, són una cosa deliciosa, envejable.

Quan ens írobem al terme d'Arbúcies, no podem per menys de recordar les produccions d'aquells poetes que han cantat les excel·lències d'algun indret. I gairebé sense adonar-nos-en apliquem a aquest tros de Catalunya els seus elogis

Diem que la naturalesa d'Arbúcies és una naturalesa que es presta a la poetització i excita l'entusiasme i empeny la fantasia.

Hi ha camins, hi ha recones, hi ha tombants que us donen com una sensació de paradís terrenal. El cant de les seves aigües és una harmonia que us omple d'una dolçor i d'una pau que us arriba a l'ànima.

No és estrany que «perits artistes com Santiago Rossinyol escollissin Arbúcies com un indret preferit per estar bé i per a donar esplai a les seves inspiracions creadores. Bé prou que trobareu a les teles del gran Rossinyol el record dels paisatges d'Arbúcies amb tot llur eselat i dor.

Arbúcies, terra escullida; lloc per a anar hi a reposar, i al mateix temps lloc de productes exquisits i els habitants del qual són d'un tracte distingit i agradable.

En parlar d'Arbúcies, ens vé a la memòria el nom del malaguanyat Ferran Agulló, del qual havíem sentit també paraules d'admiració per aquest tros privilegiat de la terra catalana.

D'ell recordem, relacionada amb Arbúcies, la poesia que s'anomena «La bofetada» que comença aixís.

Els guardies walones van
tots contents, camí de França
els soldats de Felip V
a la ratlla els acompanyen.

Diu que el senyor Rei mana que el Batlle
sortís a rebre'ls i que s'hi toquessin les campanes.
Afegeix que

per tot allà on van passant
es compleix el que el Rei mana;
en ser d'Arbúcies enfront
la vila resta callada.

Apareix, dones, la protesta de la gent d'Arbúcies que no vol doblegar-se a les exigències de l'anticatalà.

El Batlle és preguntat pel capitá de la força: com és que les campanes d'Arbúcies resten mudes i quietes? El Batlle respon, amb ure, que no s'acaten les ordres d'un Rei botxí.

El capitá aleshores preguntá al Batlle si no els voldria guiar pels camins de la Muntanya. I el Batlle li respon que si de cas els guiaria a l'infern, si volien anar-hi tot seguit. I heus ací que

en sentir-lo el capitá
se li encén el cor de ràbia
i el Senyor Batlle ha caigut
estés, d'una bofetada.

El Batlle s'aixeca i se'n va, pensant en la revenja. Prou tocarán les campanes, prou. Però més li valdria, al capitá, de no sentir-les. Comencen les campanes d'Arbúcies a brandar; però branden a Somatent, i a. só de les d'Arbúcies responen les veus de campanes d'altres llocs

Les tropes entren a Arbúcies. La població els rep amb les portes tancades. La tropa s'esvera. És posa l'arma a punt. Caminen enllà. Se'n van vers la penya d'En Grau Sa Sala, que el capitá no coneix.

El capitá bergant, el qui havia bufetejat el senyor Batlle, amb els seus Lomes, es troben al parany que no se'n han adonat. S'han ficat ells mateixos a llur tomba.

De part a part, la muntanya;
i l'abis, al seu davant;
i en voler tornar enrera
el camí ja era tancat

Hi hagué gran desteta de les tropes de Felip V. El Batlle hagué fet la seva; havia fet brandar les campanes: però aï! més li hauria valgut, al capitá, de no sentir-les.

Has sentides les campanes?
Mai haguessis demanat!

cria el Batlle al capitá. Hi hagué una gran desteta i hi hagué també presoners.

Sis de presos que'n dugueren
se'ls emmenaren lligats;
i el Batlle, satisfet, deia:
— «Moragues, ja t'he venjat!»

El senyor Batlle d'Arbúcies, després d'haver escarmentat terriblement la gosadia del capitá, din que exclamava satisfet:

«Ja no em cou la bofetada;
la marca ja no es concix».

Aixo passà en auelles époques, en els terribles fets de guerra, que no voldriem pas que es repetissin mai més.

Arbúcies, bell país, voltat d'una naturalesa deliciosa i d'un ambient de poesia i de llegendes.

T. R.

JUBERT
CONSULTORI
MEDIC QUIRURGIC

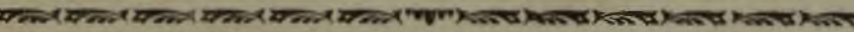
Malelties de les Criatures: Malelties de la Pell
Cirurgia Infantil: Dianostics

Trasl-ladat a: P. Constitució 7 Principal

GIRONA

Un arbucienc a Vich

Hem tingut l'agradable sorpresa de trobar a la "Gazeta de Vich" una extensa reseña de les festes nadalénques celebrades a aquella ciutat per damunt de tot, el concert que donà l'Orfeò Vigatà i sobretot el triomf aconseguït per l'arbucienc i volgut amic nostre en Salvador Riumalló.

Diu que el mes gran alicient del programa, era el debut del bariton Riumalló, que causà una formidable impressió, veient-se obligat a repetir algunes de les cançons que cantà i que per satisfer les exigencies del públic sh'auria vist obligat a repetir-les totes. Acaba dient la "Gazeta", que en Salvador Riumalló és una de les veus millors amb que compta l'actual l'Orfeò Vigatà.

No cal dir que l'èxit del nostre amic ens ha omplenat d'alegria i que n'hi desitgem molts d'altres, perque junt amb el seu, porti el nom de la nostra vila arreu de Catalunya.

Sigui doncs avui per en Salvador Riumalló la nostra cordial felicitació.

Grafics

**El Baix
Montseny**

**COLMADO i CONFITERIA
JAUME CLOPES**

Reposteria, Confiteria en General, Vins i Xampansys de marca: Especialitat en Pans de Pessic
Elaboració de Turrons de Mel, Massapà i Iema
Gran especialitat en TURRO MONTSENY

Camprodón 8

ARBUCIES

Santa LLUCIA GLORIOSA!

No direm cap mentida si afirmem que la Llucieta era la modisteta més aixerida del poble. Tots els que la coneixen ens guardaran de mentir. Menudeta, prima i blincadiça com una canya americana, garlaire, en té totes les gracies hagudes i per haver.

La Llucieta no deixa de tenir els seus somnis i encara que vulgui amagar-los als ulls de la gent, nosaltres amb la nostra mirada insistent, hem regirat el seu cor i sabem tot el que ella somnia.

La Llucieta està enamorada. Encara que sembli mentida es veritat. Proves? Mireu només quan veu en Tomaset la cara que posa. La boca se li fa aigua, el cor li salta i lo sap on posar els ulls ni els peus.

Lo més xocant del cas es que la Llucieta ha descobert que Tomaset també està enamorat d'ella, però el gran babau no gosa declarar-si.

El pobre xicot te por d'un desengany, li sembla que es poca cosa ell per la modisteta i per res del món voldria sortir carbassejat. En resum: La Llucieta i en Tomaset s'estimen i al pas que van d'aquí deu anys encara no serán promesos.

11

Da Llucieta està mal humorada. En Tomaset encara no l'hi ha dit res i per el seu caparro creuen mil pensaments, buscant la manera de que el seu enamorat aboqui bé o malament la declaració que no gosa fer li.

I en Tomaset també pateix. Ell no pot amagar que està boig per la Llucieta i els seus companys, despietats i sense cor encara li fan broma.

— Mira noi que te la pendrán... diu l'un.
— Vols qt e et digui la manera de declarar-t'hi? fa l'altre.

— Creu que vas malamerl. Darrera d'aquesta mossa perdrás el temps i la paciència.

En Tomaset prou voldria explicar però no pot. Els seus companys endevinen els seus pen-

saments i seria completament inútil que volgues amagar-los. És trairia a ell mateix.

Quan és sol es sent valent i disposat a tot. Fora dubtes! Així que la trobi li abocarà la declaració i una contesta o altre recullirà. Si la Llucieta diu que sí, ja haurà agafat el ceç amb les mans i serà el mortal més feliç i si li diu que no, almenys sabrà d'una vegada que son irrealitzables els seus somnis i procurarà oblidar-la.

La solució es molt bona, boníssima però quan la troba en lloc de declarar-se, mira d'amagar tant com pot la cara, perquè no li vegin la seva torbació.

I la Llucieta davant l'actitut poc decidida d'en Tomaset es proposa fer-ne una de grossa.

I I I

Som a la nit de Santa Llucia i dintre el saló on les modistetes celebren la seva festa. El ball es animadíssim. En Tomaset assegut a una cadira mig arreconada, enveja l'alegria d'aquells que riuen i ballen sense tenir res que els hi enteli l'alegria. Veu la Llucieta que balla, que bromeja amb els joves, que riu i la gelosia li enfonsa els ulls.

De cop un estrident «tereri-tererée» del trompeta crida l'atenció de tothom i el mateix músic diu:

— Aquest ball és ball de «guapos». Les dones han d'anar a buscar els homes.

Seguidament l'orquestrina toca un pas-doble. Instantàniament la Llucieta es planta davant d'en Tomaset.

— Vols venir a ballar, Tomaset...

En Tomaset no té més remei. S'aixeca i va a ballar amb la Llucieta. Tot ballant, ella li diu

— Ja saps que aviat em casaré?

— Qui tu? -- pregunta ell obrint immensament els ulls.

— Si jo .. I amb un jove que val totes les pesetes

El pobre xicot no sab que dir. A l'últim pregunta

— I l'estimes força?

— Tant com pugui estimar-se.

— I ella tu...
— Tant com jo a ell. Però és un babau que no gosa declarar-se.

A en Tomaset el cor li fa un salt. Un raig de esperança li aclareix els ulls i s'atreveix a preguntar.

— Que potser soc jo aquest?

— I és clar -- respon ella amb la més gran naturalitat - Qui ha d'ésser si no tu?

— I em diràs que si?

— I eró que no veus estaquirot que estic esperant la teva declaració fa un any? Que vols que em declari jo?

No va caldre. Tomaset va declarar-se com un home.

IV

Temps després, davant de l'altar de Santa Llúcia, en Tomaset i la Llucieta han lligat els seus cors. Surten de l'església, toquen les campanes i la gent al veure'ls passar, aixeca un murmurí de comentaris.

— Que butons!

— Quin goig que fan..

I els novells esposos, sense fer cas de res emocionats i amorosament acostats, perduts els sentits en l'il·lusió del moment, aeganten el castell de la seva felicitat.

Que Deu els fassi ben casats!

RAMON EERRER MONTPLET

Ilegiu i prapagueu
La Riera

Fabrica de
Anissats
Licors i
Aixarops
Anton Gualba
ARGENTONA

Despatx Central
Santa TERESA, 30 Telèfon 64

MATARÓ

Ballarina nua

Ballarina nua com un raig de neu
que torces la glòria de la pell encesa,
t tens ales dòcils sota cada peu
i l'esguard fatídic, cru, de vampiresa.

Ballarina nua, flúida de faç
del flanc indecis i l'espatlla esquiva;
ànima nascuda del gemec del jazz
que encetes el glop de la sang més viva.

Jo voldria veure't al fons de la nit,
ratllant el silenci de la teva cambra,
quan no et bat l'escuma les dolors del pit
i sembla un misteri ta pupil·la d'ambre.

Car deus dur la febuja del neguit punyent
que exalta el deliri de la teva dansa,
dins del rim platònic de l'esposa mansa,
ballarina nua, com un pensament.

Rafel VILÀ i BARNILS

TINTORERIA

Rogeli Fletas

Carrer 14 d'Abril 6 i 8
(abans carrer Nou)
Telèfon 132

VICH

Tenyits

Rentats a sec

Plisats a maquina

Forreria de botons

Per a encàrres;

Conxita Rovira

(cala Adelaida)

Camprodón, 10

Àrbucies

Naturalment...

En Xitón, el dia abans de casar-se encara era solter: aixó no te gaire de particular per que la majoria dels que es casen ho son. Va casar-se amb la pubilla de Can Quim de Vilapelada, rica masia empordanesa. En Xitón no hi véia de capull; ell que tota la vida havia sigut un «pelat», de cop i volta, sols amb el treball de dir «Sí, pare» es veia anar d'una quantiosa fortuna i col·locat pel brill de l'or i arrossegat per la música harmònica dels diners que anava a pescir, i o es dona compte que casant-se amb aquella noia, quèia en mans de la sogra més dolenta que hi ha sota la capa del cel.

Peró... l'eudemà mateix del casament, ja s'en penedia; ell i la seva sogra no lligaven mai, sempre discutien; de bona gana huria agafat els diners i la dona i huria anat a viure a la Xina; però aixó era més aviat dit que fet. puix per més desgracia, havia arreplegat una dona que per res del món huria deixat a la seva mare.

—Peró, que no ho veus —li deia sovint en Xitón— que a les mars de la teva mare s'oc un mártir? Enviem-la d'una puntada de peu a l'América del Sur i nosaltres viurem felíços.

—Xitón, no parlis així. Si una dona bona com la mare no se'n trobaria enlloc. El que passa és que tu tens un taranná i ella un altre. Quan us coneixreu el gunit, no ho dubtis, a casa tot serà pau.

—Peró no siguis estranya. No et fa llástima? No t'enterneix veure al teu marit amb la cara plena d'esgarrapades i que sovint hagi de comprar plats nous perquè la sogra els hi trenca pel cap?

—Prou, Xitón, quan no t'agradi agala els trastes i tene la porta oberta. En Xitón davant d'aquestes raons, sofria i callava.

Un dia tingueren una baralla colosal amb la sogra. El pobre Xitón li havia respes-tejat i cap de poc tots els plats, soperes, olles i demás estres culinaris que hi havia a la casa, havien anat a rebotre sobre son cap. Aquell dia quedá desgraciat per tota la vida: la cara plena d'esgarrapades i el cap amb mes esquerdes i blaus que una casa quan hi ha passat un terratrémol, tot el seu cos quedá tan masegat, que a cada pas que donava un jail esgarritos sortia de la seva boca.

Alguns dies més tard, quan ja anava per bé, vaig trobar-lo passejant-se del braç de sa muller i amb el cap tot embenat. Disimulant, vaig preguntar-li amb sornaguera:

-- I dones, Xitón, que t'has fet mal?

La seva dona l'excusá: — Ca, no, va ésser aquest dia que vàrem anar a la vinya i el pobret volia abastar figues més enllá de les blanques i va caure daltabaix.

Celesti MONTSENY

ANUNCIEU A La Riera

Gener

Gener és la primera anella d'aquesta cadena de mesos que continuament passa davant del nostre esguard. És l'edat primicera de l'any que vé a la vida, emmantellat de misteris i de sorpreses. És el primer esgraó d'aquesta escala que en té dotze i s'anomena un any.

Tot just l'any vell, defallit i lassat, entre el panteixar d'una agonia somorta, acaba de donar l'últim alé de vida, que surt el seu hereu, el nadó, entremaliat i grassonet, radiat de vida i només amb la dèria de procurar quina en farà.

I arriba al pic de l'hivern, quan el fred es filtra dintre el moll dels óssos, quan una esgarrifança cadavèrica somou tot el nostre cos, quan la Terra te l'aspecte d'una malalta esmortuïda i una tristesa nua i freda com la neu, es posa com un vel de glaç sobre totes les coses.

El Gener és l'infantesa de l'any que es diverteix com un cadellet, atabalant-nos amb els seus canvis de temperatura, amb els seus freds excessius, amb els seus jocs i cabrioles, amb les seves boires grises que tornen el cel color de plom i amb els seus variables jocs d'infant que a voltes devenen un bon xic pesats.

Peró el Gener també té la seva poesia. La poesia d'aquells borrallons immaculats, que posen un mantell de puresa sobre les muntanyes; la poesia dels fantasiosos Reis d'Orient que porten coses a tota la gent i sobre tot, la poesia, un xic estrambòtica, dels gats que amb llurs marrameus i crits s'empaiten per les teulades.

MON MILDA

La dona

Una volta terminada la Creació, el bon Deu contemplá son obra i la trobá bona i bella.

I va fer l'home. Però no sé si degué trobar-lo ni bell ni bo, ja que des d'aquell moment va quedar-se tot captivat i mal content.

El dimoni se li va aparéixer i va preguntar-li qué li passava.

— Res - va respondre-li l'Etern Pare - he fet aquest tarambana... i francament: ara no sé qué hi ve a compondre en mig de la Creació, ni sé que fer ne. Tot el dia roda per aquí tot un tonto, s'avorreix, badalla... Fins tinc ganes de desfer-lo!

= Res d'aixo! -- exclamá el Dimoni. -- Voleu creure'm? Donen-li una parella.

Déu va gratar se el cap i després de reflexionar una estona, va exclamar:

— No és mala pensada.

I va formar a Eva.

I heus aquí com la dona, si no és obra del Dimoni, com molts pretenen, va ésser feta per consell del Dimoni.

Apel·les MESTRES

EXQUISIT LICOR FERRO QUINA

CALISAY

Magi

Monfuleda

Arenys de Mar

(BARCELONA)

Casaments:

En Feliu Sarredò Busquets i Dolors Fegarcia
 en Rafel Farriol Iglesias i Carme Vilafort Caralt;
 en Joan Ròura Garcia i Artonia Pagés Morè; en
 Jaume Valls Clopès i Assumpta Terrés Fontane-
 lla; en Lluís Blasi Bosch i Dolors Garriga Vellvehí
 en Florenci Vellvehí Costa i Dolors Fortbona
 Costa; en Daniel Martí Ribá i Pietat Jury Planas.
 Prosperitats a tots.

Naixements:

Joaquim Bonal de Falgás; Maria Puigvi Montal; Lluïcia
 Noguera Serrat; Jaume Xifré Maynou i Josepa Gelpi Pintu

Si que no retorni aquest núme-
 ro sera considerat

suscriptor

Timidesa

Oh aquesta llum que dolçament rodola
 pel vostre front albat,
 i arràn timidament tremola
 i no pot dir encara que us ha besat!

Oh, aquest oreig que dúu perfums de rosa
 i un bes per vos al pensament,
 i us passa prop i de besar no gosa
 perquè troba que sou massa innocent!

Oh, aquest sospir que del meu cor s'esquinça
 i vola a vos i us passa a free de pell,
 i mut i paorós va decandint-se
 gaitant l'encís del vostre rostre bell!

Tot el del mon empalideix senyora
 i s'arrecona entorn del vostre esclat;
 us ama tot, tot us adora
 poruc, i el vostre front cap ha besat.

LLUIS TORRES

GARATGE MECANIC

Venda de
 Neumàtics
 i
 Macisos de
 tctes
 marques

GRAN
 PREMI
 en la
 EXPOSICIÓ
 INTERNACIONAL DE 1929

DIPOSIT DE GASCLINA

Francesc Paret
 i Ca Stat. Lda.

Casa CENTRAL

Tuset, 18

Telèfon 74742

BARCELONA

La Hispano Hilarienca S. A. (Autos Correus)

Despatx central pels ferrocarrils de M. S. A.
 Servei combinat amb els d'aquesta empre-
 sa. Bitllet directe de ida i volta de Barcelona
 a Arbucies, Ptes. 10'50; Barcelona Sant
 Hilari Ptes. 14'50.

De Sant Hilari a Arbucies i Breda cada dia
 De - - - i Hostalric -
 De - - a Vich cada dissabte
 De - - Santa Coloma - dilluns
 D'Arbucies a Sant Celoni - dimecres
 - - Viladrau i Vich - dissabte

De l'estació de Gualba als Manantials de SANT
 HILARI cada dia del 1 de Juliol al 15 de Setbre.
 De Sant Hilari a la Font Picant cada dia matí i
 tarda, durant l'estiu.

Lloguers d'Autos Turisme i Omnibus
 per a famílies

Direcció i Administració:
 C. Valls, 1 - Tele. 2

Administració i Despatx:
 Camprodon, 9 - Tele.16
 ARBUCIES

TILLET, INFORMACIONS a BARCELONA Despatx Central: DIPUTACIO, 257

— El dia 3 de Desembre, cap a les vuit de la vetlla, amenitzada amb trons i llamps, va caure una pedregada que ens obligà a posar-nos els esclops. Els entesos déien que n'hi havia tres dies de gruix.

— La Penya del «Cau de l'Alegria» a fi de donar un aire de serietat a l'agrupació, l'han rebatejada amb el nom de «Pal·las», la mitològica deessa de les arts i de les ciències.

— A l'America del Sur, una dona ha donat a llum tres bonics infants i a conseqüència del part s'ha mort l'espós. Ho lamentem.

— La diada de la Puríssima a la nostra vila trancorregué un xic ensopida. Hi havia gent que treballava i gent que féia festa. Amb tot i això, els actes organitzats per les Filles de Maria obtingueren un bon èxit.

— Recomanem a tots els nostres amics i llegidors, que a l'efectuar llurs compres, ho fassin a casa dels nostres anunciants.

— El cas éa estrany. Encara a hores d'ara no hem esbrinat si ell busca a ella o si ella busca a ell. És casaran? No es casaran? «Chi lo sà!!»

— La festa de Santa Llúcia fou quelcom extraordinari. Les Llucietes hi posaren tots els seus sentits i organitzaren un programa que no hi havia res més a disitjar. L'Ofici, els concerts i els balls foren amenitzats per l'orquestrina «Hollywood Orchestre». Que Santa Llúcia ens conservi la vista i la claretat!

— El Nadal passat, s'escaigué justament el vint-i-cinc de Desembre. Per aquest motiu eren molts els arbucienes que anaven amb roba d'hivern.

— Aquestes festes també han tingut un rellu desconegut a casa nostra. Amb l'avinantesa d'haver-hi tres dies de festa, s'ha ficat l'olla grossa dintre la petita. Al Renaixement contractaren

la notable orquestrina «Catalunya Orchestre» i a l'Ateneu tenien la «The charis Boys orchestra».

— Els cinos també varen treure taves d'olla i ens oferiren uns bons programes.

— El diumenge de Nadal, molta gent que sortí per anar a la missa del gall que a les dotze de la nit es celebrava a les Carmelites, arà a ballar i molta d'altra que sortí per anar a ballar, es quedà a missa. Entre uns i altres, la Capella va omplir-se de gom a gom.

— El dia 26 es perdé un gos, gros i gras i quan fou trobat el gos, s'havia perdut l'anyo. És

— «Per Nadal cada ovel·la al seu corral» diu l'adagi. No és estrany doncs que poguéssim saludar a una colla de bons amics nostres residents a fora. Recordem, entre ells, als germans Plá: Joan Buch, Salvador Juny, Salvi Canaleta, Salvador Riudalló, Enric Illa, Jaume Closa, Lluís Talleda, Esteve Font, Joan Juny, Lluís Masferrer, Ramon Masferrer, Josep Serra, Sebastià Martínez, Joan Canaleta, Josep Torres, Pau Torres, Trinidad Argail, Francesc Montaner, Pere Basas, Francesc Ferrer, Joan Llorella, Pepito Papallucas, etc. etc. Tenim la má malmesa d'encaixar.

— Per Sant Esteve, un Misioner donà una conferència al Centre Catòlic, il·lustrada amb projeccions.

— El dia 27, molts arbucienes es traslladaren a Barcelona a fi d'assistir a l'enterrament del giron patriota i honorable Francesc Macià (q. e. p. d.) primer President de la Generalitat de Catalunya.

— Es rumoreja la instal·lació d'un camp de futbol. Si es porta a cap, sembla que serà perquè l'Arbúcies, davant la baixa forma dels primers equips d'Espanya, té la seguretat de guanyar el campionat de Lliga i la Copa d'Espanya.

MAQUINARIA

Material eléctrico Radio Telefunken
Lampisteria Bombas Bloch
Bobinado de Motores Lámparas Osram
Las mejores marcas Electricidad y Suministros

MATEO REGÁS

Almacenes y Oficinas: Calle Abeujadors, 6 Teléfono, 14

GERONA

xampany

FREIXENET

alta qualitat

Caves
a sant sadurni de noia